

Petur Reinert farin

Ólavsókaúftan spurdust deyðsboðini av Petur Reinert, lækna. Vit hoyrdu hann kveldið fyrri í Útvarpinum siga frá Ólavsøkuni 1951. Hann var ein av hövuðsmönnum í Studentakabarettini tá, væl greiddi hann frá og so livandi; eingin hugsaði annað enn at Petur sum altíð fróðst um lívið og samveruna millum síni.

Men morgunin eftir var skeiðið runnið; hin stóri, virkni og altfevnandi maðurin var farin av foldum; ljósið, ið lýsti upp, har tað brænn, var slóknað.

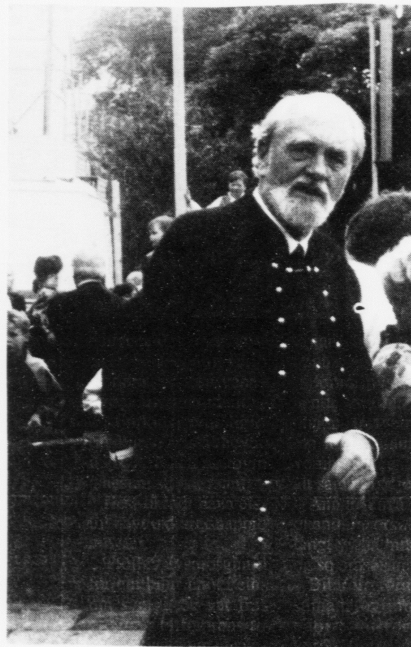
Petur Reinert var av bóndaaætt, føddur 8. september 1923 í Kaldbak. Fór ungur til Havnar at ganga í Realskúla og fór síðan lestrarvegin; hann var kommunulækni á Eiði í 25 ár, virdur og umtóktur sum lækni, ið gjørdi sín gerning samvitkufult og sum menniskja fær hann ummæli sum hann, ið altíð var fúsar at gera tað hann var mentur.

Petur Reinert var virkin á so mongum økjum; sum vinnulivsmaður hevur hann sett sín spor í heimbygðini á Eiði; sum politikari var hann maðurin, ið hoyrdist og hann brann fyrri teirri politisku hugsjónini, hann alla sína líf stóð fyrri. Hann var landsstýrismaður og løgtingsmaður fyrri Tjóðveldisflokkinn.

Fríð lýsa vit yvir minnið um merkismannin Petur Reinert.

j.l.

Petur Reinert f. 8. sept. 1923 — 28. juli 1991

Týsdagin eftir ólavsøku hevði Karin Kjølbros minningarorð í útvarpinum um Petur Reinert. Vit hava fingið loyvi at prent tey. Myndin er frá tingsetanini á ólavsøku 1990

Í dag var Petur Reinert í fagraða veðri borin út úr heimi sínum á Eiði. Hann framdi livsverk sitt í hesi bygd.

Petur var ættaður úr Kaldbak og gjørdist lækni norðuri á Eiði í 1960 og rækti hetta starv í 25 ár. Vegasambandið var í fyrstani ikki liðugt í norðara parti av Eysturoynni, og ofta var hetta drúgt og strævið arbeiði, ið hann saman við fyrru konuni Normu rækti fyrimyndarlaga.

Petur var góður við Eiðis bygd og fór skjótt undir at taka stig til betri arbeiðsmøguleika til fólkið har. Heldur vildi hann fyrirbyrgja sjúkur enn geva heilivág, og í hesum setningi ráddi um, at fólkið fingu móguleika fyrri at livjarga sær og sínum. Í hesum sum í so mongum øðrum var hann ibirtarin, ið ongantið spardi seg sjálvan. Um hetta sama mundi minnst eg eisini ein eggjandi hondbóltsspælara, ið koyrdi á eiðismenn á vøllinum.

Tað kom liv í, har Petur var, og lívið fekk litir. Av sonnu kann gamla orðtakið: Heldur birta ljós enn banna myrkrið, leitast fram, tá hugsað verður um Petur Reinert. Hóast nú komin til árs, átti hann alsamt evni til at lata seg eldhuga. Soleiðis trein eisini hin káti unglingin fram á pallin seinasta

friggjakvøld og setti okkum ólavsøkuna. Tá Petur nevndi, hvat føroyskir studentar í 1951 hugsadu um, fingi vit aftur dømi um hugflogið hjá einum bygðardrangi.

Soleiðis var eisini politiska virksemi hansara. Tað vóru stóru linjurnar, yvirorðnaðu málini: frælsi til fólk og føðiland, fiskastovnarnir, undirgrundin, móðurmálið, umhvørvið og friður á jørð. Bygdapolitikk hoyrði tú sjáldan um í tingarbeiðinum. Ikki tí — eitt skifti var hann bygðaráðslimur á Eiði.

Tiðliga í tíðini var hann virkin móti hervaldinum. Petur Reinert hevði nógv álitissørv fyrri Tjóðveldisflokkinn. Í nógv ár var hann formaður fyrri aðalstjórn Tjóðveldisflokksins.

Petur var landsstýrismaður í tíðarskeiðinum 1975 til 1979, har hann umsat fiskivinnumál. Her virkaði hann av heilum huga í einum tíðarskeiði, har nógvar broytingar fóru fram.

Ikki fjaldi hann yvir, at ikki alt gekk, sum hann ætlaði. Men politikur hevði so stóran týðning og áhuga hjá honum, at hann ongantið gavst á hondum.

Petur treivst í politikki og var í seks ár løgtingsmaður fyrri Tjóðveldið í Eysturoynni, og hann og Erlandur Patursson vóru altíð væl í mát. Víst var hetta ein rik tíð, og tað gjørdi av sonnum mun. Mangan mundu vit orna um hjartað, tá vit hoyrdu gleðandi fósturlandstalurnar hjá Peturi. Hann var heilhartaður — har var eingin tvístøða — og har var eingin svikur í. Kanska fór heilsan at bila, tí henda eldsálin ikki unti sær frið. Tá tú helt, at hann var ov rokmikil, og bað hann seta ferðina eitt sindur niður, svaraði hann bert: Tað ber ikki til at vera so bangin fyrri at doyggja, at tú ikki torir at liva. Hann elskaði lívið og dugdi at fáa nakað gott burtúr. Hann var sjálv-óháttarligur og vinsælur maður. Fáur hevur røkt sína faðirskyldu betur enn Petur, og sjáldan hevur tú hoyrt ein pápa tosa vakrari og eymari um børn síni enn hann.

Umframt at vera politikari, vinnulivsmaður, lækni og mentamaður, so var Petur vertskapsmaður og kvøðari við lit. Og tú upplivdi hann eisini sum hin eleganta heimsborgaran. Júst fyrri ári síðani hittust vit øll løgtingsfólk til samkomu í Havn saman við politikarum av oynni Man. Har bar Petur fram eina væla røðu á engilskum máli. Hann segði søguna um Vaðanskjalvan. Ikki var tað sørt, at hann samstundis var sjónleikari. Vit vóru øll hugtikin. Petur hevði serliga orsök til at vera eydnusælur júst tá, og vit mundu mong biðja eftir, at honum og Sonju skuldu unnast nøkur góð ár. Petur var altíð fúsar, tá boð vóru eftir honum, tað veri seg kvinnurnar í flokkinum, blaðið okkara ella Unga Tjóðveldið.

Vit halda okkum hava mist nógv, og hugur okkara leitar til teirra, ið varða av.

Í einum av seinastu røðum sínum tosar Petur Reinert um, hvussu hættislig stóðan er í landinum, og endar við orðum Jákups Dahl: Lágt liggur token køvandi tung. Peturi Reinert líkt leggur hann afturat: «Men vónin kemur eisini». Og Jákup Dahl endar soleiðis: Lat sólina skina um dalar og fjøll, grønkast lat heiðar og liðir, tí øll leingjast mót livgandi sól, vónandi sælari tíðir.

Karin

Lesarabrøv

Viðmerking til Oyggjatiðindi um »Orðið« hjá Svenning av Lofti

Eri eitt sindur hugtungur sum teigurin er uppsettur.

Fyrst ørindi úr Orðtøkunum vist til 10,18 skal vera 5,18 — «Götan, ið hini rættvísi ganga, er lík skínandi ljósi, sum verður

bjartari og bjartari, inntil hádagur er». (V.D. týðing).

Men tekur aftur aftur at sær hóvar so væl svensku týðingina »Den rettferdige ses sti år som gryningens

ljus, som blir klarere og klarere til højlyds dag».

Mær kunnugt hevur Svenning av Lofti Dahl's týðing av Orðtøkunum við hondina, hví so taka svensku, J. Dahl sigur:

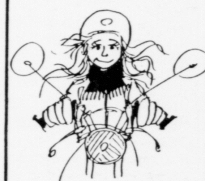
Orðt. 4,18: »Leið teirra rættvísi er eins og morgunglæman, ið ljósnar og ljósnar, til tað er alljósur dagur».

Og íslenska: Orðskviðirnir 4,18:

»Gata réttlátur er eins og bjartur árdagsljómi, sem verður á skærari fram á hádegis».

Sjálvr samanberi eg ofta Dahl's og Victor's umseting, men hevði ikki droynt um at tikið ta svensku, tá Dahl'sa sigur tað sama.

HH

altíð undir hjálmi
tá ið tit súkla

ff